

Tres poemes

EL RECORD

El sol a l'horitzó
baixava lentament
com una bola de foc,
mentre finia la tarda
i pels camps de pastures
es succeïen ovelles i vaques.

No ho puc oblidar,
ara, aquí, vora els murs
que la lluna emblanquina,
lluny d'allà, prop, dins el silenci.
Seria rompre l'harmonia de la creació,
la sinceritat dels cors.

¿Era que el mar d'on veníem
ens parlava amb nostàlgia a tots?

No ho puc oblidar...
Quelcom quedà escrit per sempre
al ritme d'un batec infinit.

JOSEP PLANELLS I BONET

POEMA

I

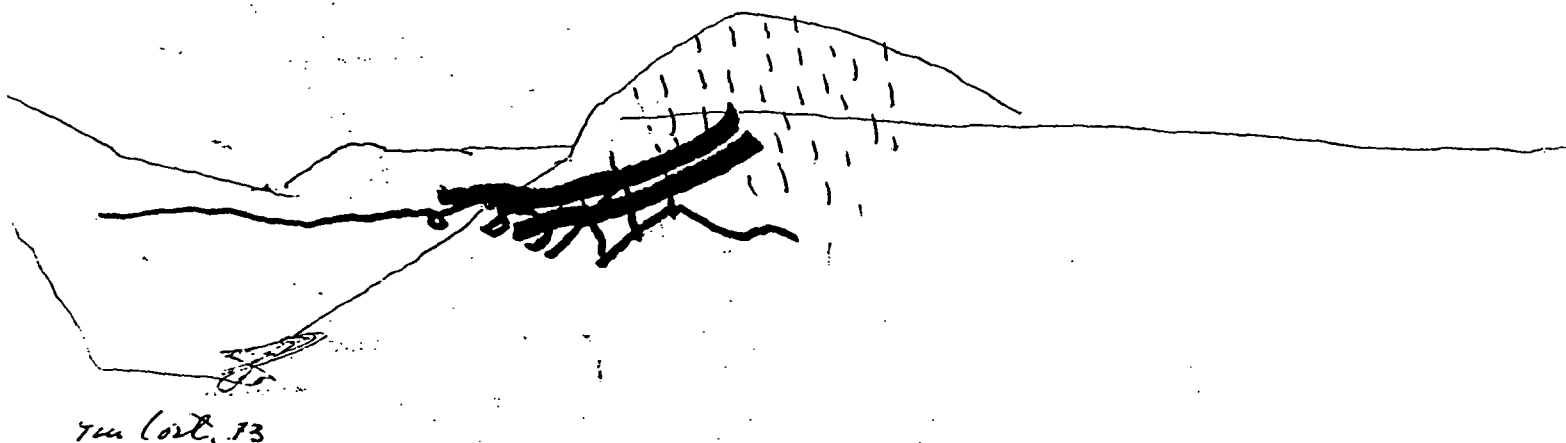
Salut, cansat estel de la matinada,
i tu, ponent de foc, afanya't, fes via.

La rosada envejosa va deixar-me tot sol aquell matí,
sense companyia. La rosada claror del sol ixent va
deixar aquests braços nus. Ja no podien estrènyer aquell
cos com a cos estimat. La lluna, si havia existit, havia
estat impassible, com sempre, contemplant abraços, com
sempre i, com sempre, en arribar la llum, allò que
semblava goig es va fondre.

II

Voldria que degotessin llàgrimes dels seus cabells;
que, estovats pel plor tranquil de la pluja, s'oferissin
remulls; i voldria poder ensaborir la sal vessada d'uns
ulls serens. Voldria que els llençols anessin caient hu-
mits a terra mentre que la sorda música d'una pluja
anés prodigant la profunda eternitat —petit instant—
com ho sol fer l'amor.

JAUME JUAN I CASTELLÓ

LES CINTES AMARADES

(Recordant Eivissa)

Encetada elegia del blau més lluent:
a trenc de la nit,
gropa la llum,
es gronxen les cintes amarades i mortes.
S'ha espessit la remor,
el mur s'endinsa,
i fosqueja (dalt el turó,
enllà del port i la mar) la calç de les pedres.
S'esllavissa el cansament de la pluja,
cau un record
i se m'ofega la tarda.

JOSEP MARIA SALA